

De oranje tussenkleur moet zo ver mogelijk doorlopen naar de wortel.

Deze buikkleur is al heel behoorlijk. Helemaal egaal tot aan de staartpunt is amper haalbaar.

doordat ze te weinig Y-factoren bij zich dragen. De rest van de jongen mag blijven zitten tot een leeftijd van 12 weken. Daarna selecteer ik op type, bouw en de voorbenen. Dat laatste, daar schort het bij mijn dieren nog wel eens aan.”

Bijzondere kleur

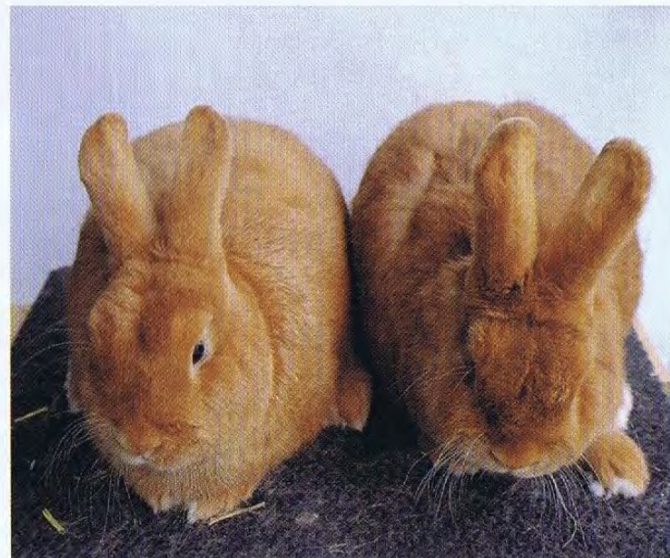
Je zou verwachten dat de specifieke oranje kleur hierna een grote rol speelt bij de selectie van jonge Thrianta's, maar niets is minder waar. “De kleur speelt tijdens de opgroei helemaal geen rol meer. Als de grond- en tussenkleur in het begin goed is dan komt het meestal helemaal goed. Zelfs de twijfelaars trekken nog veel bij. Hoe fijner de pels hoe mooier de kleur uiteindelijk wordt.” Toch zien we wel degelijk verschillen in de fokkerij. Ik vaar altijd mijn eigen koers en houd zowel donkere als lichtere dieren aan omdat je die wel nodig hebt in de fokkerij.” De donkere dieren brengen vaak een mooie grond- en tussenkleur mee, maar kunnen op dek en oren wat donkere ticking krijgen. De dieren met de gewenste zachte

dekkleur kunnen eerder lichte schifting krijgen. Maar over het algemeen heb ik ze best zacht van kleur en toch egaal,” merkt Wil tevreden op.

“In het westen zijn de kleuren altijd wat lichter geweest en in het noorden donkerder. Dat was vroeger nog erger, maar is nog steeds wel een beetje zo. Ook zijn de kleuren in de loop der jaren in het geheel wat zachter geworden.” Wil ontkent dat dat wellicht met de verspreiding van zijn eigen dieren te maken heeft: “Nee, dat valt bitter tegen,” lacht hij. “Vroeger stonden er vaak onverwacht mensen aan de deur voor dieren maar nu is er amper vraag meer naar. Dat vind ik echt erg jammer, want ik help nieuwe fokkers graag op weg.” Daarom vindt Wil het des te leuker dat keurmeester Jeff Hardin uit de Verenigde Staten wel eens over de vloer komt. In 2003 regelde Wil samen met hem een export van vier dieren voordat de dieren daar erkend werden. “Nu zijn er meer dan 400 fokkers en is het een heel populair ras in de Verenigde Staten. Dat geeft toch ook veel voldoening,” erkent Wil.

De heldere ruime verblijven bieden ruimte aan de voedsters met jongen.

Twee fokkrammen met beiden hun kwaliteiten. Links de beste kleur, rechts het beste type.